

رهنمودهای لازم در خصوص انتقال تجربیات بلایای طبیعی

مجید ذوالقدر

کارشناس اداره اتکالی اجباری غیرلایحه بیمه مرکزی ایران

Legal-re.nonlife@cent-ir.com

میلیارد دلار به منظور فقرزدایی اختصاص داد. سال گذشته نیز این بانک با ارائه کمک های مالی و فنی خود برای کاهش فقر اقتصادی بیش از ۱۰۰ کشور در حال توسعه همت گمارد.

هدف بانک جهانی ایجاد دنیایی عاری از فقر است و تعهدات مالی شما در راه بازسازی کشورهای در حال توسعه و فقیر جهان را به سمت تحقق این هدف سوق می دهد بانک جهانی در سال ۲۰۰۲ معادل ۱۹/۵

می دانیم که بلایای طبیعی چه بسیار دستاوردهای چندین ساله بشری را نابود می کند، دستاوردهایی که انسان ها و ملت های فقیر به آنها دل بسته اند بانک جهانی اعتقاد دارد بین فقر و اجتناب ناپذیری فاجعه و ضرورت نقش مدیریت ریسک ارتباط تنگاتنگی وجود دارد و مدیریت ریسک صحیح می تواند حرکت این چرخه نا امید را به حالت عکس در آورد.

مردم فقیر و نا امید اغلب از خود مایملکی ندارند و بیشتر در مناطق مخاطره آمیز سکونی می گزینند در دشت های سیل گیر، دامنه تپه ها در جوار آتشفشان ها و مناطقی که دیگران هرگز تصورش را نمی کنند. اکثر تنگدستان تصویری از بیمه در ذهن ندارند.

جیمز ولفنسون در نطق اخیر خود معضل بلایای طبیعی در کشورهای در حال توسعه را چنین شرح می دهد: مسئله کاهش خطرات بلایای طبیعی در هزاره جدید عمده ترین مشغله فرا روی پیشرفت این کشورهاست. این امر کلید ایجاد توسعه پایدار بوده و باید مطمئن شویم که اقداماتمان در جهت کاهش این فجایع است نه تشدید آنها

کاهش ریسک هدف اساسی مدیریت ریسک

کاهش ریسک در عمل یعنی " ایجاد توسعه

پایدار، کاهش بلایای طبیعی نه تشدید آنها" و کاهش ریسک یا آنچه که ما در FEMA آنرا "ایمن سازی خطر" می نامیم اصل اساسی روش مدیریت ریسک در همه کشورهاست.

ترکیب انتقال ریسک و ایمن سازی پیوند ضروری بین ایمن سازی و بیمه جهت روش های مدیریت ریسک از موارد ضروری است که باید مورد بررسی قرار گیرد. ضرورت پیوند بین بیمه و ایمن سازی برای کاهش خطرات بلایای طبیعی در کشورهای در حال توسعه اجتناب ناپذیر است.

NFIP: الگوی مدیریت ریسک ایالات متحده

برنامه بیمه ملی سیل ایالات متحده که اختصاراً

آنرا NFIP می نامیم، الگوی مدیریت ریسک دولت فدرال است که بر پایه آن تلاش شده است تا:

- خطرات سیل این کشور را از طریق مطالعات جغرافیایی شناسایی کند.

- از تجربیات جوامع در ارزیابی خطرات سیل مناطق مورد نظر استفاده کند.

- خطرات سیل را بر ساختمان های موجود و تازه تاسیس کاهش دهد.

- توزیع یکسان خطرات سیل را در بیمه حوادث طبیعی ممکن سازد.

دولت فدرال ایالات متحده و دولت های محلی به

فاجعه بار بسیار راحت تر کرده و امکان توزیع عادلانه مشکلات اقتصادی ناشی از سیل در کشور را فراهم می آورد.

در حال حاضر ۴/۴ میلیون بیمه نامه با پوشش ۶۴۰ میلیارد دلار آمریکا صادر شده است. هرچند NFIP کارش را با گشاده دستی شروع کرد اما اکنون مبدل به بزرگترین پوشش بیمه انفرادی در ایالات متحده شده است.

تاریخچه NFIP

این برنامه ۲۵ سال پیش شکاف موجود در بازار بیمه خصوصی را پر کرد و امکان ارائه آن را به بیمه گران خصوصی آمریکا فراهم ساخت.

برای این ادعا دلایلی را می توان ذکر کرد از جمله:

- در آن زمان هیچ شیوه موثری برای تقسیم ریسک وجود نداشت.

- فقط افرادی که به نوعی خطر سیل را تجربه کرده بودند پوشش بیمه می خریدند

- اکثر افرادی که در خطر سیل بودند آن را دست کم می گرفتند

- بسیاری از افراد از عهده خرید بیمه نامه بر نمی آمدند

- نهایتاً بسیاری از بیمه گران نگران بودند که با

اتفاق هم این برنامه را اجرا می کنند.

کار هماهنگی و اجرای اقدامات مدیریت مناطق سیل گیر که هدف از آن حفاظت از ساختمان های جدید در مقابل خرابی های ناشی از سیل می باشد به عهده دولت های محلی ایالات متحده است.

در نتیجه این اقدامات، خطرات سیل کاهش یافته و امکان اکتیو بیمه حوادث سیل در سراسر کشور به وجود می آید.

از آنجا که امکان دسترسی به بیمه سیل در بازار بیمه خصوصی وجود ندارد دولت برای کاهش حوادث سیل ناگزیر از تخصیص یارانه برای بیمه سیل شده است.

در NFIP کاهش ریسک جزئی از قوانین و مقررات مناطق سیل گیر محسوب می شود. این قوانین ساختمان های جدید در مناطق سیل گیر را مصون نگه می دارد و از ساخت و ساز در مناطق سیل گیر جلوگیری کرده و یا آنها را در مقابل این خطرات مقاوم می کند.

اکنون تقریباً ۲۰/۰۰۰ ناحیه در NFIP مشارکت دارند، برآورد شده که با به کارگیری اقدامات نظارتی NFIP در این نواحی سالانه یک میلیارد دلار از خرابی های ناشی از سیل کاهش یابد سالانه بین ۷۵۰ تا ۸۵۰ میلیون دلار به بیمه گذاران خسارت پرداخت می شود. این مشارکت وظیفه دولت را در شرایط

وقوع یک یا چند حادثه فاجعه آمیز ورشکست خواهند شد.

اما در حال حاضر نیز هزینه تلفات انسانی و مادی ناشی از سیل در امریکا سنگین است و دولت فدرال این هزینه‌ها را جبران می‌کند.

بررسی کاربردی تاریخچه NFIP

با توجه به فاجعه طوفان جنوب شرق کنگره امریکا طی قانون سال ۱۹۶۵ سازمان مسکن و توسعه شهری را موظف کرد تا عملی بودن برنامه NFIP را مورد بررسی قرار دهد.

نتیجه این مطالعه در سال ۱۹۶۶ این گونه اعلام شد که هرگونه فعالیت جدید NFIP در کشور باید هدف زیر را دنبال کند:

۱. ارائه کمک مالی به قربانیان سیل و جبران خسارات وارده به آنها
 ۲. ممانعت از ساخت و ساز در زمین‌هایی که مکرراً و به راحتی زیر هجوم سیل قرار می‌گیرند.
- بررسی به این نتیجه می‌رسد که "بیمه سیل مکانیزمی است که می‌تواند به این اهداف نائل گردد البته مطالعات اذعان دارد که پیشگیری و یا کاهش میزان خسارت‌های سیل باید با امکانات اقتصادی جهت پوشش خسارت‌ها مطابقت داشته باشد.
- نتیجه دیگر این مطالعه این است که NFIP تحت

شرایطی خاص می‌تواند با همکاری دولت فدرال به مرحله عمل برسد. یکی از این شرایط شناسایی دقیق مناطق سیل گیر جهت تعیین نرخ‌های دقیق حق بیمه و هدایت ارزیابی‌های خطر نواحی و اقدامات کاهش ریسک در این مناطق بود.

این بررسی توصیه کرد که مناطق سیل گیر که امکان خرید پوشش بیمه‌ای را داشته ولی امتناع می‌کنند باید از کمک دولت امریکا محروم شوند.

بررسی همچنین دولت‌های عملی و ایالتی را جداً تشویق کرد تا با تدابیری از قبیل کد گذاری ساختمان‌ها منطقه بندی و اقدامات ارضی دیگر خطر سیل را کاهش دهند.

قانون سال ۱۹۶۸ که در ابتدا NFIP را تصویب کرده بود پا را از این نیز فراتر گذاشت. یعنی مقرر نمود که این مناطق برای برخورداری از بیمه سیل باید معیارهای مدیریت ریسک سیل را در ساخت و سازهای جدید در نظر گرفته و اعمال کنند.

جان مطلب NFIP این است که کاهش خطر سیل توسط دولت‌های محلی و ایالتی موجب تعدیل بیمه سیل یارانه‌ای دولت فدرال می‌شود و فقط ساکنین مناطقی که شیوه صحیح توسعه را به کار می‌بندند و امکان کاهش خطر را فراهم می‌کنند و خسارت‌های وارده به ساختمان‌های جدید را به حداقل می‌رسانند، قادر به خرید بیمه سیل می‌باشند. با این وجود پیوستن

به NFIP داوطلبانه است و برای مناطق در معرض سیلی که به این برنامه نمی پیوندند، هیچگونه محدودیت اقتصادی اعمال نمی شود نیز دولت فدرال این مناطق را به واسطه برخورداری از وام یا کمک های دولت به خرید بیمه نامه سیل تشویق نمی کند.

NFIP که در ابتدا کمتر از ده مورد بیمه نامه صادر کرده بود فقط تا پایان سال ۱۹۷۳ تعداد ۲۷۲۵۰۰ بیمه نامه سیل فروخت. (با مقایسه این تعداد بیمه نامه در سال ۱۹۷۳ اکنون پیش بینی می شود که تعداد هشت میلیون مورد بیمه تحت پوشش بیمه سیل قرار دارند) با این حال مقررات جدید نحوه مشارکت در برنامه را متحول کرد.

تاریخچه NFIP قانون سال ۱۹۷۳

در نتیجه سیل های ویرانگر دهه ۱۹۷۰ چون فقط تعداد اندکی از نواحی سیل گیر و ساکنان آن از مزیت NFIP برخوردار شدند کنگره قانون حمایت از سیل زدگان را در سال ۱۹۷۳ تصویب کرد. این قانون اشعار می دارد که هر کسی که متقاضی وام رهنی از موسسات وام دهنده مربوط به دولت فدرال می باشد. (بیشترین تعداد موسسات وام دهنده در ایالت متحده می باشند) یا هر کس که نیاز به یاری یا کمک مالی فدرال دارد در صورتی که اموالش در معرض خطر سیل قرار دارند باید بیمه نامه سیل اکتیو کند. همچنین

این قانون خواستار شناسایی نواحی ویژه سیل گیر شد و به ساکنین آنها توصیه کرد که در صورتی که به NFIP نپیوندند، در موقع خطر سیل از کمک های مالی دولت فدرال محروم خواهند شد. یعنی به بخش های نپیوسته به برنامه هیچ گونه وام یا حمایت مالی ویژه شرایط بحرانی پرداخت نمی شود. مرهونات بیمه شده دولتی و وام های تضمینی فقط به افرادی پرداخت می شود که اقدامات کاهش ریسک را انجام و به NFIP پیوسته باشند.

در نتیجه این اهرم اقتصادی تعداد نواحی پیوسته به NFIP بعد از بیست سال از ۵۵۲۰ واحد به بیش از ۱۸۶۰۰ واحد افزایش یافت و تا انتهای سال مالی ۱۹۹۴ تعداد بیمه نامه های سیل به واسطه اجباری شدن آن به ده برابر یعنی $\frac{2}{8}$ میلیون واحد رسید. البته در طول زمان واضح بود که برنامه به اصلاحاتی نیاز داشت تا از موافقت وام دهندگان با خرید بیمه سیل و لحاظ ملاحظات تخفیمی طبق قانون سال ۱۹۷۳ مطمئن شویم.

تاریخچه NFIP قانون سال ۱۹۹۴

قانون اصلاحی NFIP در سال ۱۹۹۴ اصلاحاتی را تصویب و به وام دهندگان اجازه داد تا از خرید بیمه و تمدید آن توسط کلیه وام گیرندگان واجد شرایط طبق قانون سال ۱۹۷۳ اطمینان حاصل کنند. در نتیجه اصلاحات قانون سال ۱۹۹۴ تعداد نواحی ملحق شده به

در دسترس مردم قرار نمی گرفت آنها به NFIP نمی پیوستند و معیارهای کاهش ریسک را اعمال نمی کردند.

NFIP و شناسایی ریسک

از دیگر کارهایی که کنگره برای پیشرفت برنامه به عهده ما گذاشته بود شناسایی خطرات سیل بود این شناسایی محور اطلاعاتی تصمیم گیری در تمام سطوح دولت بوده و نحوه ارزیابی ریسک را شکل می دهد کاهش خطر سیل به تجزیه و تحلیل نهایی برپایه شناسایی ریسک بستگی دارد.

قانون سال ۱۹۷۳ خواستار شناسایی کلیه مناطق سیل گیر در کشور بود این شناسایی در ابتدا به شکل تهیه نقشه محدوده های جغرافیایی خطرات سیل انجام گرفت و مناطق مذکور از در کشور مشخص می کرد و وضعیت نواحی مختلف را در صورت وقوع سیل به ساکنین آنها نشان می داد مردم هر منطقه به مجرد شناسایی ریسک تدابیر کاهش خطر سیل را برای ساختمان های جدید را طبق نقشه آغاز می کردند. سپس مطالعات تفصیلی نواحی سیل گیر را شروع کردیم مطالعات آب شناسی و هیدرولیک اطلاعات فنی مورد نیاز مانند میزان جهش آب و میزان احتمال وقوع سیل در این نواحی را مشخص و میزان حق بیمه را مطابق با وسعت خرابی های احتمالی سیل تعیین کردیم.

برنامه از ۱۸۶۰۰ ناحیه به ۲۰/۰۰۰ ناحیه رسید افزایش تعداد بیمه نامه ها معتبر از ۲/۸ میلیون به بیش از ۴/۴ میلیون که تا این زمان مجموعاً ۶۴۰ میلیارد دلار پوشش بیمه ای ایجاد کرده نیز از دیگر نتایج این قانون اصلاحی است.

دلایل رشد NFIP

بدون شک روند پیشرفت NFIP رو به رشد می باشد و واضح است که مهمترین عامل موفقیت آن به کارگیری اهرم اقتصادی قانونی بود. ما هم به تنبیه نیاز داشتیم و هم تشویق. مطمئناً بدون این اهرم افراد به NFIP نمی پیوستند بدون برقراری محدودیت های وثیقه ای و مساعدت های دولت فدرال مردم این مناطق پوشش بیمه نامه سیل نمی خریدند. بدون این اهرم اقتصادی که قانون سال ۱۹۷۳ اعمال کرد، انگیزه ای برای اتخاذ و به کارگیری اقدام کاهش ریسک نبود اگر راهنمایی های نقشه های مناطق سیل گیر سرمایه گذاران را از پرداخت وام مطمئن نمی کرد بسیاری از درخواست های خرید بیمه سیل رد می شدند و مردم از پوشش بیمه سیل محروم می شدند.

اگر کمک های فنی FEMA به مسئولانی که باید معیارهای کاهش ریسک را در سطح محلی اعمال می کردند نبود، محافظت از ساختمان های جدید در مناطق سیل گیر میسر نمی شد. و اگر بیمه نامه سیل

بعد از تقریباً سی سال لازم دیدیم که نقشه های اولیه را به روز کنیم. الگوی خطر سیل در بسیاری از مناطق تغییر کرده و پیشرفت های بشری نیز برخی از این نقشه ها را غیر قابل استفاده کرده بود به طوری که اکنون سرگرم نوسازی این نقشه ها هستیم.

برای این کار بودجه ای بالغ بر ۱۵۰ میلیون دلار پیش بینی شده ما برای نوسازی نقشه ها از روش اجرایی استفاده می کنیم و در آنها به جای فعالیت ها نتایج را مورد توجه قرار می دهیم با محور قراردادن نوآوری های صنعتی نقشه ها را مدرنیزه کرده و عملی ترین راهها را به کار می بندیم نقشه های جدید که اکنون شامل ۱۰۰/۰۰۰۰ صفحه شده دیجیتال و روز آمد هستند این نقشه ها کار ارزیابی خطرات سیل هر ناحیه را دقیق تر کرده و تصمیم گیری های مدیریتی دشت های سیل گیر را آسان تر می کند و مبنای تعیین نرخ عادلانه حوادث سیل و اکچوئری خواهد بود.

برآورد می کنیم که نوسازی نقشه NFIP کاهش بیشتر خطر سیل را در پی داشته و در پنجاه سال آینده ۴۵ میلیارد دلار از میزان خسارت های ناشی از سیل در کشور را کاهش می دهد.

NFIP و کاهش ریسک

اجزای NFIP به یکدیگر وابسته اند و کلیه

بخش ها باید با هم هماهنگ باشند شناسایی دقیق ریسک توسط ما و ارزیابی ریسک توسط مسئولان کاهش ریسک مناطق موجب کاهش موثر خطرات شده و عملیات بیمه را به لحاظ اقتصادی مقرون به صرفه می نماید.

در حال حاضر ما از طریق اقدامات کاهش ریسک گروه های مشارکتی در NFIP صدمات ناشی از سیل را به میزان یک میلیارد دلار کاهش داده ایم.

بودجه امسال برای مدیریت ایمن سازی و کاهش ریسک در هر فاجعه حدود ۱۵۰ میلیون دلار می باشد این سرمایه گذاری در ایمن سازی ریسک قبل از هر فاجعه ابتکاری مدیریتی است و میزان بودجه درخواستی این مدیریت برای هر حادثه در سال ۲۰۰۴ بیانگر میزان تعهد مدیریت های ایمن سازی در پیشگیری از فاجعه است.

ایالت ها و دولت های داخلی باید طرح ایمن سازی قابل قبولی ارائه دهند که بتواند میزان ریسک هایشان را تعیین و ارزیابی کرده و نحوه کاهش ریسک ها را توضیح دهد این کار جزو وظایف مدیریت های ایمن سازی قبل از فاجعه می باشد.

همانطور که بیمه سیل را فقط در مناطقی که اقدامات کاهش ریسک موثری انجام می دهند ارائه می دهیم مدیریت های ایمن سازی فاجعه را نیز فقط در ایالت ها و محل هایی که طرح های تعدیلی مطلوبی ارائه

داده اند اجرا می کنیم.

به هر حال سرمایه گذاری روی کاهش ریسک موفقیت آمیز بوده و ایمن سازی خطر در کوتاه مدت اثر بخش برآورد می کنیم که برای هریک دلاری که روی کاهش ریسک ارتقاء یا مقام سازی و یا تغییر مکان ساختمان ها سرمایه گذاری می کنیم حدود ۲ دلار نصیب مالیات دهندگان در کشور می شود. به این دلایل است که می توانیم به برنامه ها و فعالیت های بانک جهانی در این زمینه امیدوار باشیم. تصور می کنیم امکانات مدیریت فاجعه بازوی عملیاتی بانک جهانی بوده پیشرفت های بانک جهانی مرون ارتقای هماهنگی بین فعالیت های ایمن سازی و کاهش ریسک می باشد. بانک جهانی در سال ۲۰۰۰ بین دولت ها شرکت های بیمه خصوصی، دانشگاهها و موسسات غیردولتی یک مشارکت بین الملل ایجاد کرد. هدف این مشارکت همکاری گروهی به تعویق انداختن و به حداقل رساندن وقوع فجایعی نظیر رانش زمین، طغیان رودخانه ها و امواج دریاها می باشد.

الکیرا کریمر مدیریت فاجعه بانک جهانی و سرآرشیبتکت گروه می گوید:

“گروه شکست را به پیشگیری نرمیدی را به آماده سازی و ناتوانی را به شیوه انتقال و کاهش ریسک تبدیل می کند”

گزارش دولت فدرال از عملکرد واجد برنامه در کاهش خسارت های سیل نیز حاکی از آن است که سیل پدیده ای طبیعی است اما پیشگیری از فجایع آن بستگی به همت انسان دارد مشارکت گروهی به شناخت ضرورت حمایت های محیطی جهت پیشگیری از خسارت های آتی امیدوار است حفظ جنگل ها، درخت زارها و تپه های مرجانی و غیره در کاهش اثرات طغیان رودخانه ها و سیلاب های ساحلی نقش اساسی دارند و باید این موانع طبیعی کاهش خطر را حفظ کنیم. از اینکه FEMA عضو این گروه است جای بسی خوشحالی است زیرا تمام مساعی خود را برای حمایت از گروه در جهت کاهش خسارت های خطرات طبیعی بر مردم نیازمند به کار خواهیم بست. مایلم برخی تجربیات خود را در امر پیشگیری در اختیار شما قرار دهم. سیل بزرگ میدویست در سال ۱۹۹۳ و پیشگیری های موفقیت آمیز در سال ۱۹۹۳ طغیان رودخانه های می سی سی پی میسوری و ایلینویز ۹ ایالت مرکزی امریکا را فرا گرفت در دوره بازایی FEMA تلاش های وسیعی برای پرداخت خسارت یا جایگزینی اموال آسیب دیده در مناطق سیل زده انجام داد. ما نیز برای ارتقاء و مقاوم سازی ساختمان های آسیب دیده در برابر سیل های آینده یک صندوق حمایتی تشکیل دادیم.

با توجه به وضعیت سیل زده تلاش کردیم مانع خسارت های آتی شویم و خسارت های اموال آسیب دیده

را پوشش دادیم. تعداد ۳۵۶ ساختمان را در نقاط امن تجدید بنا کردیم و تعداد ۱۴۱ ساختمان را دور از دسترس سیل و مقاوم سازی کردیم.

بگذارید از زبان یکی از مقامات محلی تاثیر FEMA و برنامه جبران خسارت و جایگزینی ایالت میسوری را بیان کنم. جیم کول از مسئولان شهر نیوشو، میسوری پس از دریافت مبالغ خسارت از ما گفت، "در نتیجه جبران خسارت ها توسط FEMA توانستیم از کیسه های شن گرفته تا ماشین چمن زنی خود را تهیه کنیم"

دفتر منطقه ای ما در کانزاس سیتی اطلاع داد که در نتیجه پرداخت خسارت ها بعد از سیل ۱۹۹۳ در میسوری در جریان سیل سال ۲۰۰۰ صدمات چندانی به اموال بخش های جنوب شرقی ایالت وارد نشده و نیازی به کمک های دولت فدرال نداشتیم.

در نتیجه ایمن سازی از زمان سیل سال ۱۹۹۳ تاکنون شاهد موفقیت های بسیاری بوده ایم ایمن سازی و کاهش ریسک ثمربخشید و کاهش اصولی ریسک، بیمه را متعادل کرده و مانع سوء استفاده از آن می شود.

NFIP الگویی سازگار با مدیریت ریسک

به نظر من الگوهای شناسایی ارزیابی و کاهش ریسک و بیمه گری با اهداف و اقدامات بیمه ای بانک جهانی همسو بوده و قابل سازگاری با الگوی مدیریت

ریسک نیز می باشد.

ایمن سازی ساختمان های جدید و قدیمی و بیمه ریسک ضامن توسعه سرمایه گذاری های ایالات متحده و نیز سرمایه گذاری های مورد نظر بانک جهانی در کشورهای در حال توسعه خواهد بود.

تربیت آموزش و کمک های فنی

آموزش و اطلاعات نقش به سزایی در ایجاد طرح NFIP داشته است و بانک جهانی نیز در این راستا طرح های بیمه حوادث طبیعی را در کشورهای در حال توسعه اجرا می کند وقتی NFIP تصویب شد بسیاری از تقسیمات کشوری ایالات متحده توانستند اقدامات کاهش ریسک را هماهنگ و اجرا کنند و اکثر آنها موفق به انجام آن شدند.

در ابتدای برنامه نحوه به کارگیری زمین را در بخش های مختلف تقسیمات کشوری ایالات متحده ارزیابی کردیم. این ارزیابی موانع قانونی سر راه برخی تقسیمات را رفع کرد و به دولت های محلی مذکور اجازه داد تا اقدامات و معیارهای ایمن سازی و کاهش ریسک را اعمال کنند در نتیجه این ارزیابی الگویی شد برای طراحان متعهد مسئولان مناطق سیل گیر و استفاده کنندگان از زمین تا بتوانند تغییرات لازم در سطح ایالتی را ایجاد کرده و مردم را مجاز به اعمال معیارهای کاهش ریسک NFIP کنند. این دولت های

چون و پونس که از متخصصین مورد نظر بهره مندند خودشان اقدام به این کار می کنند.

بنابراین در می یابیم که با به کارگیری اقدامات کاهش ریسک در پروژه های جدید و ساختمانی موجود در معرض خطر دسترسی به بیمه حوادث امکان پذیر می باشد. اگر دولت های محلی دانش و امکانات فنی برای اقدامات کاهش ریسک NFIP را نداشته باشند ما کمک های فنی لازم را از دیگر منابع دولتی مثل دانشگاهها منابع سرمایه گذار و یا همکاری های اعتباری دو جانبه تامین می کنیم. این دلایل ثابت می کنند که اگر کشورهای در حال توسعه الگوی بیمه حوادث طبیعی را بیان کنند بانک جهانی می تواند این الگوها را با تجربیات موفق موجود متوازن و سازگار کند. در ایالت متحده شناسایی ریسک کاهش ریسک و بیمه رابطه تنگاتنگی با هم دارند و برنامه NFIP نیز از لحاظ ادوار مالی و اکچوئری قوی و معتبر است.

توانمندی مالی NFIP

NFIP در حال حاضر هیچگونه بدهی مالی ندارد و برای انجام پروژه های خود هیچ وجهی از امریکا دریافت نمی کند و بودجه اش را از محل حق بیمه های پرداختی بیمه گذاران تامین می کند. در صورتی که خسارت های سیل از میزان ذخایر بیشتر شود با استقراض از صندوق خزانه داری امریکا آن را

محلی بودند که باید اقدامات موثر کاهش ریسک را اعمال می کردند با این وجود تعدادی از این ایالت ها تحت اداره افراد داوطلبی بود که به صورت پاره وقت کار می کردند و فاقد توان مدیریتی عملی بودند لذا با کمک های فنی و آموزش های لازم کمبودهای تخصصی آنها را در زمینه برنامه ریزی و مدیریت رفع کردیم.

قصد ندارم در مورد تلاش های خستگی ناپذیر دولت های محلی و کارکنان منطقه ای FEMA در ارائه کمک های فنی به مسئولان محلی مبالغه کنم اما همین تلاش ها بودند که مسئولان را متقاعد کرد تا اقدامات کاهش ریسک سیل را انجام داده و به NFIP بپیوندند.

در نیوانگلند و بخش های دیگر ایالت متحده

وضعیت دولت محلی با مناطق بزرگ شهری تفاوت دارد.

مسئولان محلی اغلب داوطلبان پاره وقتی هستند که در مورد برنامه ریزی و مدیریت اطلاعاتی ندارند. به این جهت کمیسیون ها و دانشگاههای برنامه ریزی منطقه ای و کارکنان منطقه ای ما برای کمک به این مسئولان در اجرای NFIP با هم همکاری می کنند.

در پورتوریکو هیات برنامه ریزان NFIP و اقدامات کاهش ریسک سیل را در مناطقی که نیاز به ارتقای دانش فنی و ظرفیت به کارگیری مناسب زمین را دارند اداره می کند اما در جوامع بزرگتر مانند سنت

پرداخت می کنیم اما هر زمان که ناچار به این کار شویم باید بدهی و بهره آن را بازپرداخت کنیم در طول مدت فعالیت خود دوبار اینکار را کردیم.

بار اول در جریان طوفان استوایی آکیسون که ساحل خلیج و ایالت های شرقی را در نوردید. برآورد نهایی خسارت ها بالغ بر یک میلیارد دلار شد و مجبور شدیم کسری ذخایر را به میزان ۶۶۰ میلیارد دلار از صندوق خزانه داری تامین کنیم در سال ۲۰۰۲ این وام را به همراه بهره اش پرداخت کردیم. بار دوم نیز در پی خسارت های سنگین دهه ۱۹۹۰ صورت گرفت.

شناسایی ریسک خواهد داشت. در این سال مالی مبلغ ۱۵۰ میلیون دلار صرف نوسازی و به روز کردن نقشه های مناطق سیل گیر خواهد شد و جریان نوسازی نقشه ها تغییرات ایجاد شده در حوادث ناشی از سیل الگوی زندگی بشتری و محیط زیست لحاظ می شود. همچنین برای سهولت دسترسی به اطلاعات کار دیجیتال کردن نقشه ها را ادامه می دهیم چرا که جامعه و سرمایه گذاران و نمایندگان بیمه برای بیمه گری ریسک ها به این جزئیات نیاز دارند.

نتیجه

امیداریم اعضای بانک جهانی و کشورهای سیل گیر در پیشگیری از خسارت های جانی و مالی ناشی از خطرات طبیعی موفق باشند با اطمینان می گوئیم که تجربه مدیریت ریسکی که در مورد NFIP موثر واقع بوده در همه جا اثر بخش خواهد بود. این تجربه کاهش ریسک و پیشگیری را مبدل به اصول اولیه تلاش ها کرده است. این تجربه موفق خواهد بود چون که توانستیم مسئولان محلی که فاقد مهارت ها و دانش مدیریت بودند را قادر سازیم تا معیارهای کاهش ریسک NFIP را اجرا کنند. در نهایت این تجربه موفق خواهد بود چون توانستیم با ترکیب کردن مزایای بیمه سیل و دسترسی به مدیریت ایمن سازی بیمه گذاران را در اتمام اقدامات عملی جهت کاهش خطرات و

دوره آتی NFIP

آینده روشنی را برای این برنامه پیش بینی می کنیم و این به خاطر شکل گیری قدرتمند آن است. NFIP روش مدیریتی است که ۳۵ سال پیش با در نظر گرفتن روابط تنگاتنگ بین عواملی نظیر شناسایی ریسک، ارزیابی ریسک مناطق، کاهش ریسک موثر و یک مکانیزم مطلوب بیمه ای شکل گرفته است. ما وارد عصر جدید NFIP می شویم و نسل جدید تجربه مدیریت ریسک موفق ایالات متحده را شاهد هستیم. دوره آتی NFIP شاهد اصلاح مداوم اقدامات کاهش ریسک خواهد بود برای سال بعد اولویت کاری آن سرمایه گذاری روی کاهش مداوم خسارت های سیل خواهد بود. این دوره همچنین تلاش مضاعفی در کار

واژگان کلیدی:

معیارهای کاهش ریسک مدیریت ایمن سازی

بیمه گذاران سرمایه گذاری روی کاهش ریسک

منبع:

*Financing the risk of natural disaster
conference, world bank institute, 2003.*

پیشگیری از خسارت های سیل در آینده یاری کنیم و این کاری بس بزرگ است. نیازمندان اغلب در شرایطی زندگی می کنند که مردم عادی تصورش را نمی کنند.

در مناطق سیل گیر، زلزله خیز یا آتشفشانی دخمه هایی درست می کنند که نامشان را خانه می گذارند و اغلب قادر به تهیه ضروریات زندگی خود نیستند و در نتیجه بیمه در سبد خانوار آنها جایی ندارد. اما می توان با یک روش صحیح مدیریت ریسک، جایی برای بیمه در زندگی فقیرانه آنها گشود. از این رو در کشورهای در حال توسعه دولت ها نقش محوری دارند. برنامه NFIP نیز کار خود را به همین نحوه آغاز کرد. اما با شناسایی ریسک ها و کاهش به موقع آنها توانست خودکفا شود بخش هایی از الگوی مدیریت ریسک ایالات متحده را در NFIP می توانیم با اقدامات بانک جهانی سازگار کنیم و بخش هایی را خیر.

باید توجه داشت که هر الگوی مدیریت ریسکی را که انتخاب می کنید باید منجر به ارتقای سطح زندگی و حفاظت از اموال جوامع در حال توسعه در مقابل حوادث طبیعی گردد. مطمئن باشید که تجربه FEMA این امکان را فراهم خواهد کرد.